

særlig kompetenceregulering, som ikke foreslås videreført.

Det drejer sig om bistandslovens § 9, stk. 2, som giver mulighed for, at en kommunalbestyrelse eller et amtsråd kan overlade beføjelser til at træffe afgørelser til en selvejende institution. Det er en forudsætning, at der er sammenhæng mellem afgørelserne og den virksomhed, som den selvejende institution udfører for kommunen eller amtskommunen. Bistandslovens § 9, stk. 2, kom ind i loven ved lov nr. 400 af 6. juni 1991.

Ved afgørelser forstås retsakter (forvaltningsakter), d.v.s. afgørelser, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret til i et konkret tilfælde, fx afgørelser om tildeling af hjemmehjælp.

Reglen handler kun om mulighederne for at delegerede kompetence til at træffe afgørelser. Den handler således ikke om faktisk forvaltningsvirksomhed, fx at udføre hjemmehjælp.

Begrundelsen for bistandslovens § 9, stk. 2, var, at plejehjem, der var selvejende institutioner, skulle have mulighed for at drive integrerede ordninger, d.v.s. fælles administration og personale for hjemmehjælp til udeboende og omsorg/pleje af plejehjemsbeboere.

Denne generelle adgang til at delegerede afgørelseskompetence til en selvejende institution er ikke videreført i administrationsloven. Det skyldes, at når det drejer sig om at tildele eller fratage borgere hjælp, så bør det være myndighedens egne ansatte, som på myndighedens vegne træffer afgørelsen.

Et ansættelsesforhold mellem myndigheden og den, som træffer afgørelsen, giver den bedste sikkerhed for, at myndigheden kan kontrollere, at afgørelserne følger den linie, som myndigheden har besluttet, at der skal være for fx tildeling af hjemmehjælp. Dertil kommer, at myndigheden i kraft af de almindelige arbejdsgiverbeføjelser umiddelbart kan styre den ansattes handlinger, herunder også direkte gribe korrigerende ind, hvis der måtte være grund til dette.

De beføjelser, som er delegeret efter den gældende regel i § 9, stk. 2, i lov om social bistand, bevares efter de hidtil gældende regler. Der henvises til forslagsets § 89, stk. 6.

Kapitlerne 7 til 10 drejer sig om klagereglerne.

Forslaget bygger på ét énstrengt ankesystem med det sociale nævn som første klageinstans og Den Sociale Ankestyrelse som anden klageinstans, når sagen har principiel eller generel betydning.

Dagpengeudvalget, det sociale ankenævn og revaliderings- og pensionsnævnet nedlægges, og i stedet for bliver de nye sociale nævn første klageinstans.

Det er videre således, at lov om retssikkerhed og administration på det sociale område fastlægger hovedreglerne for klage. Der kan på særlige områder være undtagelser, og disse er i så fald hjemlet i den lov, som regulerer området.

I **kapitel 7** findes reglerne om de sociale nævn, som behandler klager over afgørelser, der er truffet af kommunen og amtskommunen.

I **kapitel 8** lovfæstes det, at Den Sociale Sikringsstyrelse er sekretariat for Det Sociale Nævn for Københavns og Frederiksberg Kommuner, og at styrelsen varetager de opgaver, som efter lovgivningen er henlagt til styrelsen.

Kapitel 9 indeholder reglerne om den Sociale Ankestyrelse.

Kapitel 10 handler om almindelige klageregler.

Det bliver efter forslaget obligatorisk, at den myndighed, som har truffet en afgørelse, der klages over, har pligt til at genvurdere sagen, inden den sender sagen videre til klagemyndigheden.

Med forslaget til § 69 sker der også den præcisering, at det sociale nævn og Ankestyrelsen kun kan tilsidesætte det skøn, der indgår i en afgørelse truffet af kommunen eller amtskommunen, når der foreligger særlige omstændigheder.

Endringen skal ses i sammenhæng med den praksis, der har udviklet sig i ankeinstanserne siden § 15, stk. 5, i 1992 kom ind i bistandsloven. Den foreslåede formulering svarer således til gældende ret, og med forslaget bliver bestemmelsen generel, d.v.s. at den gælder for alle de sociale love.

Der henvises til afsnit 6.3.

Kapitel 11 fastsætter regler om koordinering af praksis.

Det nye er her, at foruden Ankestyrelsen får de sociale nævn også opgaver med at sikre, at praksis er i overensstemmelse med gældende ret. Praksiskoordineringen omfatter afgørelserne og eventuelle åbenbare sagsbehandlingsfejl. Der henvises herved til afsnit 9.

Det Centrale Koordinationsudvalg, der er rådgivende over for Ankestyrelsen og kommunerne, videreføres med en lidt ændret sammensætning.

Kapitel 12 og 13 samler gældende regler for kommunernes og amtskommunernes pligt til at bidrage til *statistik, analyse, information, og om regnskabsafleggelse og refusion*.

Endelig indeholder **Kapitel 14** reglerne om *Det Centrale Handicapråd*, som videreføres uændret. Endvidere foreslås det, at Børnerådet lovfæstes.